

La distribució de carburants és d'aquells sectors de l'economia del país amb el qual la gent té més contacte, però que en canvi no coneix gens a fons. I això ho sap Pere Vilalta, que ha dedicat tota la vida a dirigir una empresa d'aquestes característiques, exactament des que el seu pare va posar el primer sortidor de benzina l'any 1956: **"La meua família prové de les Borges Blanques (Garrigues) i el meu pare va començar amb un sortidor a la via pública, tal com s'estilava en aquells moments. Només tres anys més tard, ja obria la primera estació de servei a la mateixa població, estació que encara mantenim oberta avui dia."**

En aquests moments en Pere comparteix la propietat i gestió de l'empresa amb la seva germana i ho fa a través de dues societats diferents: **"Som propietaris d'estacions, algunes de les quals explotem nosaltres mateixos i d'altres que tenim llogades a companyies petroleres, però també n'explotem d'altres de les quals només som els llogaters."** És a dir, els germans Vilalta treballen amb tots els sistemes de relació possibles en el món de les benzineres. Però tot això va arribar després que l'any 1992 caigués el monopoli estatal: **"Fins l'any 1927 hi havia petits refinadors locals que s'encarregaven de la importació i explotació del petroli que arribava a Espanya, però va ser aquell any que el ministre d'aleshores va començar a fer expropiacions forçoses i el sector va passar totalment a mans de l'Estat."** Això va durar fins que les pressions de la Unió Europea van provocar que Espanya, que era l'únic país que encara mantenia el monopoli, acceptés la liberalització del sector. Fins a principis dels noranta, doncs, la família Vilalta havia treballat amb una mentalitat molt diferent a l'actual: **"La veritat és que no sabíem exactament on ens posàvem, no teníem ni idea de cap a on ens dirigíem. Sí que ho sabien, en canvi, les grans companyies petroleres, que van aconseguir una política dominant i unes lleis una mica al seu gust i mesura, però els petits estàvem molt desinformats."**

"Quan estàvem en règim de monopoli, es podien posar benzineres en funció de la quantitat d'habitants que hi havia en una població o del règim de distàncies que s'establía des de la delegació del govern. Ara és totalment lliure, però cal tenir present que no sempre els ajuntaments donen permisos, perquè sovint hi ha mobilitzacions ciutadanes en contra de la construcció d'un punt de servei." Pel que fa a les vies interurbanes, assenyala: **"El que està legislat per a les carreteres és que hi ha d'haver unes distàncies mínimes entre l'accés a l'estació de servei i una intersecció, una corba o un camí, entre d'altres situacions. Per això a la pràctica no hi ha tantes estacions com la gent pensa que hi podria haver."**

En els anys de monopoli no es podien fer tantes estacions com un volia, cosa que sí que es permet actualment, però hi havia prou volum de venda per poder continuar amb l'expansió de l'empresa: **"El monopoli té algunes coses bones i d'altres que no ho són tant, però una de les bones era que la gent et venia a comprar sense que tu haguessis de sortir a vendre."** Això ara no passa, hi ha molta oferta i tothom escull el lloc que millor servei ofereix: **"Ens ha calgut canviar radicalment la nostra manera de fer, posar-nos al dia i convertir-nos de**

debò en estacions de servei. Les grans companyies ens van fer veure que si volíem tirar endavant en aquest negoci calia que fésim realment un servei públic. Per això ara han proliferat les botigues, els rentats de cotxe i una millora en la neteja de les instal·lacions, per exemple." Però, ¿aquest posar-se al dia no pot arribar a significar una competència deslleial per als comerços tradicionals? **"Les tendes que hi ha a les estacions de servei són botigues de conveniència, són per a casos d'urgència i no tenim ni molt menys la varietat de producte que pot trobar-se en altres llocs."** Un dels sectors que pot veure's afectat per aquesta qüestió és el dels flequers, però en Pere respon: **"Nosaltres venem un pa congelat que posem al forn i servim calent, però en cap cas podem competir amb la gran qualitat i diversitat que pot oferir un forner artesà. Si la gent vol trobar un pa realment de qualitat ha de dirigir-se a qui en sap l'ofici; nosaltres només complim una labor molt puntual."** No obstant això, afegeix: **"Cal tenir present, d'altra banda, que ens ajustem a la legislació actual pel que fa al tema de manipulació d'aliments."**

Aquests darrers anys s'han produït mobilitzacions de diversos sectors de professionals en contra de l'augment del preu dels carburants: **"La veritat és que els distribuïdors de carburants ens trobem una mica enmig del problema perquè ni fabriquem el producte ni diem la qualitat que ha de tenir. Són les grans petroleres les que en fan l'extracció i el refinem i a nosaltres ens arriba el producte amb un preu determinat i amb uns impostos molt elevats que hi suma el govern de cada país."** I afegeix: **"A diferència del que passa als països americans, la hisenda europea viu bastant del negoci del carburant i amb l'augment del preu del cru es produeix una pujada molt gran, situació que s'hauria de solucionar d'alguna manera."** La visió dels països productors respecte a aquest tema és la següent: **"Aquests països s'han adonat que venen a preus molt baixos i que els que tenen un benefici realment important del seu producte són els qui el refinem. En general es tracta de països empobrits, que no tenen altres recursos i que han decidit beneficiar-se de l'única força de què disposen davant del món occidental."** Però tot això afecta als distribuïdors tant com als consumidors finals, i per aquesta raó en Pere afirma: **"Nosaltres tenim establert un fix de pessetes per litre i, per tant, com més puja el preu del petroli menys hi guanyem. Ens estem endeutant per poder seguir amb el negoci, perquè la matèria primera cada dia surt més cara."** Així, la solució sembla estar solament en mans dels governs europeus: **"Penso que tots plegats han de prendre les mesures necessàries per acabar amb aquesta problemàtica. El cas és que s'ha creat una nova situació amb l'encariment dels preus del cru. En conseqüència, els governs occidentals haurien de pensar en la ciutadania, que és en definitiva qui els escull com a representants, i trobar la fórmula per reduir els impostos."**

Continuar creixent com a empresa familiar i seguir creant nous llocs de treball és la voluntat de Luvirr que, tot i la seva expansió, es manté fidel a l'esperit dels orígens, quan l'únic que tenien era un sortidor a les Borges Blanques.

**“Les grans companyies
ens van fer veure que
si volíem tirar endavant
en aquest negoci calia
que féssim realment un
servei públic”**

Pere Vilalta - Vila-seca (Tarragonès)